

Under saadanne Omstændigheder forekommer det mig ganske besynderligt, at man paa een-gang stiller den Grundsetning op her, at Hær-planen af 1842 ikke maa lide nogen yderligere Skade, saafremt Krigsministeren ikke er enig i, at der gjøres Undtagelser fra samme. Det er ogsaa kun paa denne Maade, man kan forklare sig, at den høitærede Minister har saa meget imod Udvalgets Forslag under Nr. 7, fordi det er en Afvigelse fra Organisationsloven af 1842, medens Ministeren er ligesaa meget imod Mindretallets Forslag under Nr. 8, fordi det gaaer ud paa at føre Forholdet tilbage til Planen af 1842. Den høitærede Krigsminister har begjært 200 Mand pr. Bataillon indkaldte aarligt, hvorimod Mindretallet har fastholdt, at det kun maatte være det Antal, som er bestemt ved Planen af 1842. Denne Afvigelse fra den nævnte Plan skal altsaa ingen Skade kunne gjøre, fordi Krigsministeren er for den og kun et Mindretal i Udvalget imod den, hvorimod det skulde kunne gjøre Skade, hvis man afveg fra Planen af 1842 efter Udvalgets Forslag under Nr. 7. Jeg troer, at dette Exempel paa Uoverensstemmelse i den høitærede Krigsministers Standpunkt overfor de forskellige Forslag, som gaae ud paa Afvigelse fra eller Tilbageførelse til Planen af 1842, noksom viser, at man ikke kommer til noget fornuftigt Resultat ved at inbtage det ene eller det andet Standpunkt i denne Sag. Vi kunne ikke som Udgangspunkt fastholde Planen af 1842, og hvorfor? Fordi den er saa gennemhullet, at den næsten ikke mere eksisterer, og det ikke alene ved Rigsdagens Styk, men ligesaa meget og efter min Mening mere ved Regjeringens egen Styk. Paa den anden Side kan man heller ikke holde sig til den nye Organisation, som er forelagt; men imidlertid er det dog nødvendigt ved Behandlingen af et Finantsforslag at have et Standpunkt. Det kan rigtig nok være meget beqvemt at sige, at det eneste rigtige Standpunkt er det, som er foreslaaet fra Regjeringens Side. Ja, det er meget beqvemt, navnlig hvis Regjeringens Forslag ikke kostede saa mange Penge, som her er Spørgsmaal om, og naar der ikke var Spørgsmaal om at forandre en Lov, som engang ikke blot er voteret af Rigsraadet, men ogsaa

har faaet kongelig Stadsfæstelse, nemlig den foreløbige Bevillingslov af 30te Mai s. A. Udvalget har altsaa fundet, at der var en saadan Mangel paa et virkeligt givet Standpunkt, idet Planen af 1842 er saa gennemhullet, at den faktisk saa godt som ikke eksisterer, idet det nye Organisationsforslag heller ikke foreligger, og idet endelig den høitærede Krigsministers Standpunkt i Henseende til de Forslag, som her ere Gjenstand for Forhandling, ingenlunde er consequent, men snart holder sig til Planen af 1842, naar det convenerer, snart afviger fra den og indfører Modificationer snart i den ene og snart i den anden Retning, — at det var dobbelt nødvendigt at tilraade Rigsdagen at fastholde det Standpunkt, hvortil Regjeringen engang er kommen ved den foreløbige Bevillingslov af 30te Mai s. A. Det er denne Grund, som hovedsagelig har bevæget Udvalgets samtlige Medlemmer og deriblandt mig til at fastholde Forslaget under Nr. 9 og at nægte Ministeren den Forkængelse af Tjenestetiden, som han har begjært. Den høitærede Minister har gjort os bekendt med forskellige Erklæringer fra vedkommende Afdelingschefer, hvis Resultat var, at de 5-Maaneders Tjenestetid, som allerede engang er forsøgt, og om hvis Gjentagelse her nu er Spørgsmaal, er for kort. Jeg er visstelig meget tilbøielig til at lægge stor Vægt paa Fagmænds Erklæring, men det maa ikke glemmes, at der er en naturlig Tilbøielighed hos militære Fagmænd til at see ethvert Spørgsmaal om Nedsættelse af Tjenestetiden i et meget skjævt Lys. Det er heller ikke fra den ærede Ministers Side ophyst, om ikke de selsamme Fagmænd ville erklære sig for, at 7-Maaneders Tjenestetid ogsaa er utilstrækkelig; hvor er overhovedet Garantien for, at enten 5 eller 7 Maaneder ere tilstrækkelige? Der vil vistnok kunne findes mange kyndige Militære, baade i og udenfor Danmark, som ville sige, at man ikke uddanner nogen værnepligtig Mand hverken i 5 eller 7 Maaneder til fuldkommen Soldat og, efter hvad Mange paastaar, ikke engang i 16 Maaneder. Hvad der hos os er Spørgsmaal om, er en ufuldstændig eller, om man vil, en kun betingelsesvis fuldstændig Uddannelse for at gjøre Soldaterne til en mere eller mindre brugelig Mi-